

Efter många påstötningar och förfrågningar från Leif Lundström tänker jag försöka berätta om Lindvalls slakteri i Ersnäs. Några säkra årtal kommer jag inte att kunna säga. Men en sak har min far sagt att farfar, Johan Lindvall, och "Jåken" började tillsammans, men Jåken slutade efter några år. Jåken var Brita-Kerstins pappa.

Då hade mina farbröder Bror, Nils, Sivert och minstingen Hugo vuxit upp så han hade hjälp av dem. Bror flyttade sen till Karlsvik. Pappa, Axel, var inte alls intresserad av slakt. Nils var den första av bröderna att börja åka med "köttkärran". Men han slutade på grund av sjukdom och annat.

För att få tag i gummihjul till "köttkärran" så köpte min farfar en utrangerad buss där det stod Skellefteå Boviken Kåge. Utav dessa hjul och underredet tillverkades köttkärran. Jag tror mig minnas att Nils var den som var "byggmästare". Vagnen hade två dörrar bak och en dörr på sidan längst framme.

Det fanns också en liten infälld vattentank med lucka för att kunna tvätta händerna vid uppehåll för försäljning under resorna.

Den som fortsatte efter Nils var Sivert. Han höll nog på längst, långt in på 1950-talet. Jag minns att vi hämtade slaktdjur i alla byar kring Ersnäs, en gång ända till Alhamn. Det var alltid stor omställning av djur i Lindvalls ladugård. En historia som jag inte glömmer det var när Sivert och jag hämtade en oxen hos Georg Englund. Tjuren var elak men Sivert fick på honom en förstärkt grimma och knöt ett rep om ena frambenet på oxen, som stod längst in i ladugården. Oxen tog fart efter Sivert, då drog jag i repet så oxen stöp. Sivert hoppade upp på lastvagnen som var backat in i lidret och satte fast grimskaflet i en ögla. Sedan bar det av hem till slakteriet för omedelbar slakt. Då vet jag att Sivert sa åt Mårtis-Georg: "Nu hämtar vi inte någon mer oxen som du har låtit bli så gammal!"

Det var alltid onsdagar som slaktningen skedde. Sen skulle slaktet skickas in med Sjulsmarkbussen för besiktning på torsdagar. Styckningen skedde på eftermiddagen, torsdag. Fredag morgon var det avfärd till Bergnåset

där försäljningen började, sen över med färjan Trafik till Luleå, ut till Mjölkudden och Notviken. Sista anhalt var Norra Gäddvik hos faster Ida. Köttet som var kvar förvarades över natten i en isboda hos "kvistbonden" John Åström. Självt kinesade Sivert hos sin syster Ida. Dagen efter såldes kött i Norra Gäddvik och Karlsvik och sedan var det hemresa. Man måste säga att Lindvallshästarna var tränade.

Ibland, när jag var ledig från skolan, så fick jag åka med köttkärran på fredag morgon. Sivert kunde starta senare med cykel och kom i kapp mig i Bergnåset då försäljningen började.

Min farmor, Augusta, brukade göra olika syltor till försäljning. Jag har också minnen av dom bentunnor som fanns. Var benen levererades vet jag inte. Hudarna, vet jag, lämnades hos garvarn i Gäddvik, Lindgren hette han. Det var mycket noga med saltningen så att hudarna inte surnade. Om det var håll på skinnen så blev det avdrag med en krona. Hudarna såldes kilovis. Isbodan som fanns var alldeles i anslutning till slakteriet.

Det finns mycket fler episoder att berätta men jag avslutar här.

**Sven Erik Lindvall,
son till Axel Lindvall,
bosatt i Ale**

Brita-Kerstin är legendarisk i Ersnäs. Hon bar ut tidningen i ur och skur i hur många år som helst. Hon bodde i den lilla stugan där Gammelvägen går ner mellan Ersnäsholmen 12 och 14.

Isboda brukades för kylning av bl. a. mjölk och kött. I Ersnäs körde bönderna upp is från Aleån. Man sågade stycken av isen, släpade upp dem på en särskild isupptagningsstege med två järn längst bak och körde upp dem till isbodan. Isolerad med spån höll sig isen frusen till nästa säsong.

Garveriet i Gäddvik låg nere till vänster om vägen strax bortom nuvarande korsning om man kommer söderifrån.

Bakre raden, från vänster:
Agda, Hugo, Nils, Axel, Sivert, Alice.
Framre raden, fr. v: Bror Augusta, Johan, Ida.

När vinterföret blev tillräckligt bra lyfte man över köttfinkan till kälkar.
Här ser vi ekipaget utanför Lindvalls-Idas hus i Gäddvik. Hästen hette
Dorm och pojkar är Bernt och Allan.